

Mensen op de Stille Wille - Gesprek met Rianne Ijpelaar

rubriek en foto's van Koos van Kampen

In de komende maand bereikt Rianne Ijpelaar de pensioengerechtigde leeftijd. Een goede reden om met haar te praten over haar werk en leven op De Stille Wille. Een paar jaar geleden vierde Rianne haar 40-jarig jubileum in dienst van het landgoed en met haar lange staat van dienst verwachtte ik veel over de geschiedenis van De Stille Wille te horen. Dat vertrouwen werd niet beschaamd en het kostte me ook weinig moeite om Rianne aan de praat te krijgen.

Het avontuur op De Stille Wille begon allemaal in 1982, toen Rianne als administratief medewerkster werd aangesteld. Na het behalen van haar mavo-diploma was ze gaan werken op een bedrijf voor bouwmaterialen, tot dat failliet ging. De eigenaar (van dat bouwbedrijf), had een huisje op De Stille Wille, hij tipte haar dat daar een vacature was op het landgoed. Ze werd aangenomen en ging werken voor Jan de Jong senior, die op het landgoed huisjes verkocht en verhuurde. Zijn zoon Jan had op het landgoed het bedrijf 'Outdoor life products'.

Hij verkocht in eerste instantie tuinhuisjes. Wanneer er ruimte was in de vrachtauto liet hij vanuit Finland de Finse bungalows meekomen die vervolgens op het landgoed werden geplaatst. Rianne vertelt dat haar collega Karin voor de Jong junior werkte en belast was met de administratie van de verkoop en dat zijzelf voor de verhuur zorgde.

Met enige weemoed vertelt Rianne over de tijd van het verhuren van de vakantiehuisjes.

Haar baas, de 'oude' Jan de Jong, maakte elke dag met zijn auto een rondje over het landgoed en hij toeterde als hij zag dat bewoners de regels overtraden, zoals het parkeren van hun auto langs de weg. Er was toen overigens alleen sprake van kortdurend verhuur. Rianne ontving de nieuwe gasten meestal op maandag en vrijdag. Haar eerste vraag was dan altijd: "Hebt u het gemakkelijk kunnen vinden?" Een vraag die ook nu nog aan bezoekers gesteld kan worden. Er waren zo'n 30 bungalows in de verhuur, gelegen aan o.a. De drie Eiken, Dennenlaan, Beukenlaan de Tortelduif- en de Bosuillaan. Later kwamen er steeds meer.

Voor de huurders was er een ontbijtservice. Rianne maakte de ontbijtjes in de keuken van de receptie en die werden bij de huisjes afgeleverd door Dré Jansen, de onderhoudsman. Soms sliepen de bewoners nog en werd het ontbijt buiten neergezet. Het kwam voor dat dan de vogels vast aan het brood begonnen. Standaard behoorde ook een paar fietsen bij de huisjes en als service was er ook een berichtendienst via het Centraal Antenne Systeem. Een van Riannes taken was om drie keer per dag een film via dit systeem te verzenden. Zij controleerde ook na vertrek van de huurders de huisjes en verzorgde de linnengoedservice.

Vanaf de jaren negentig werden huisjes voor langere tijd verhuurd en in 1997 deed de erfpacht zijn intrede. In die tijd was Bert Kouwenberg de beheerder van het landgoed en Dré Jansen de onderhoudsman.

Alle bewoners hadden hetzelfde adres: Bekersberg 5. Rianne moest de post sorteren en in de postvakjes deponeren. Er waren in die tijd maar weinig permanente bewoners: zo'n 20, schat Rianne.

In 1989 waren ook Rianne en haar man Bert vanuit Loon op Zand naar de Stille Wille verhuisd. Hun zoon Sander was toen 4 jaar oud en bijna het enige kind dat permanent op het landgoed woonde. Op mijn vraag of de kleuter zich niet eenzaam op het landgoed voelde, antwoordt Rianne dat hij er genoeg contacten had. Veel ouderen vonden het leuk om met de kleine jongen een spelletje te rummikuppen of hem op een andere manier bezig te houden. Voor Sander was zijn wereld lange tijd beperkt tot het landgoed.

In 2003 ging de exploitatiemaatschappij van De Stille Wille failliet en volgden grote veranderingen. In 2004 werd Rianne benoemd tot interim-directeur. Rianne lacht wat om die titel. Naast het leiding geven zijn er ook veel alledaagse klussen waar je echt geen stempel van directeur op zou zetten. Het jaar daarop kwamen Moniek voor de administratie en Ad voor het onderhoud. Met De Stille Wille ging het ondertussen niet altijd even goed. Er waren jaren dat er wel 100 huizen te koop stonden, maar dat veranderde toen eeuwigdurende erfpacht werd ingevoerd en bewoners de mogelijkheid kregen bij de bank een hypotheek te krijgen.

Rianne vindt het landgoed de laatste jaren flink veranderd. Er komen veel meer jonge en werkende mensen. Er wordt veel gebouwd en gerenoveerd. Rianne vindt het wel jammer dat het kneuterige karakter verdwijnt. Vroeger kwam iedereen binnenlopen voor een gezellig praatje aan de balie, maar dat is er tegenwoordig niet meer bij. Tot haar werk behoort ook het aanspreken van mensen die zich niet aan de regels houden. Dat vindt zij soms lastig en niet leuk. "Maar," zegt zij, "het is maar een handjevol mensen dat

moeilijk doet en de meesten zijn positief." Op de Stille Wille kan veel, maar het moet wel in overleg. Haar doel is te zorgen dat iedereen het naar zijn zin heeft en ze vindt het fijn om voor de bewoners klaar te staan.

Het is duidelijk dat haar werk op het landgoed voor Rianne een groot deel van haar leven is geweest. Ze noemt De Stille Wille haar enige hobby en haar werk helemaal loslaten kan ze nog niet. Vanaf 1 januari blijft ze twee dagen per week werken. Ze doet dan geen administratieve taken meer en zij zal vooral toezien op een goede gang van zaken.

De tijd dat zij altijd telefonisch bereikbaar moet zijn, is dan wel voorbij. Nu gaat ze wat die beschikbaarheid betreft nog heel ver: ze heeft altijd haar telefoon onder handbereik; in bed, in bad, in de winkel en zelfs in de bioscoop.

Rianne kijkt terug op veel prettige contacten op het landgoed en noemt veel leuke dingen die ze heeft meegemaakt. Dat was niet alleen het jaarlijkse Stille Willefeest, maar ook het toernooi op de tennisbaan en de komst van de Kerstman, in de persoon van Bert Kouwenberg, die door Dré Jansen met zijn paard-en-wagen rondgereden werd over het park. Ook was er in restaurant 'Onze Wereld' in Spoordonk de Nieuwjaarsbijeenkomst, waarbij de op het landgoed woonachtige topkok Cas Spijkers de stampot verzorgde. Er waren ook gedenkwaardige winters, waarin bij sneeuw werd gelanglauft in het bos.

Ten slotte vraag ik Rianne naar de eigenaren van het landgoed, door de jaren heen. Jan de Jong sr., haar eerste baas, vond zij een goede man. Hij gaf haar de kans te beginnen met haar werk op het landgoed. Zij begon heel verlegen en weinig doortastend. Van zijn zoon heeft ze veel geleerd, waardoor ze zich verder kon ontwikkelen. En van de nieuwe eigenaren krijgt zij veel ruimte om haar werk te doen. Ze heeft een prettig contact met Faruk en Roel. Wat haar leidinggevenden betreft is er in de ogen van Rianne eigenlijk niets veranderd.

Dan moet ik nog de foto's maken die bij interview horen. Maar Rianne vraagt of ik daarvoor een andere keer wil terugkomen. Elke vrijdagmorgen om 9.00 uur zit ze bij de kapper en als zij daarna weer terug is, mag ik wel een plaatje maken.....